

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **P. P.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Marií Jandovou, advokátkou,
sídlem Mostecká 39/3, 430 01 Chomutov,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2021, č. j. MPSV-2021/6259-916,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2021, č. j. MPSV-2021/6259-916, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 27. 7. 2020, č. j. 47222/2020/CHM, jímž byl žalobci po opětovném posouzení nároku a výše příspěvku na péči od srpna 2020 snížen příspěvek na péči z částky 4 400 Kč na 880 Kč měsíčně, neboť žalobce se považuje za osobu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost) ve smyslu § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“).

Žaloba

2. V žalobě žalobce popsal, že mu úřad práce přiznal příspěvek na péči od roku 2018 bez časového omezení (s trvalou platností) rozhodnutím ze dne 21. 2. 2019, č. j. 18566/2019/CHM, neboť při posuzování stupně závislosti podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách bylo zjištěno, že žalobce není schopen zvládat šest základních životních potřeb (stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost). Žalobce namítal, že od vydání rozhodnutí ze dne 21. 2. 2019 nedošlo ke zlepšení jeho zdravotního stavu, naopak se projevil tzv. syndrom bolestivosti. Odmítl závěr uvedený v napadeném rozhodnutí o zlepšení jeho funkčních schopností založený na lékařském posudku s platností do 14. 12. 2025. S odkazem na § 14 odst. 4 zákona o sociálních službách žalobce připomněl, že ke snížení příspěvku na péči lze přistoupit pouze v případě změny dosavadních rozhodných skutečností, přičemž jedinou změnou, kterou vzal žalovaný v úvahu, bylo snížení invalidního důchodu žalobce od 14. 7. 2018 ze třetího na druhý stupeň invalidity; toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 75 Ad 10/2020.
3. Podle žalobce se u něj jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav v důsledku subtotální traumatické amputace levého předloktí. Žalobce podotkl, že žalovaný zcela pominul, že žalobce je nově léčen MUDr. Z. N. v ambulanci pro léčbu bolesti s diagnózou komplexní regionální bolestivý syndrom; zprávu MUDr. N. ze dne 29. 9. 2020 žalovaný citoval bez jakéhokoli bližšího vysvětlení. Žalobce nesouhlasil s tím, že by v jeho případě došlo od vydání původního rozhodnutí ze dne 21. 2. 2019 do srpna 2020 k takové změně zdravotního stavu, že by byl schopen nově zvládat dvě základní životní potřeby (stravování a péče o zdraví). Poznamenal, že rozhodná právní úprava se nezměnila.
4. Žalobce zdůraznil, že závěr žalovaného o zvládání základní životní potřeby stravování je v rozporu s posudkem MUDr. J. P. ze dne 18. 5. 2020, se sociálním šetřením ze dne 3. 6. 2020 a s posudkem MUDr. P. ze dne 29. 8. 2018, ve kterém je jako nezvládnutá vyhodnocena i základní životní potřeba péče o zdraví. Rovněž ze sociálního šetření pro účely invalidity ze dne 3. 6. 2020 podle žalobce vyplývá, že z důvodu těžkého úrazu levé ruky, kdy žalobce nemá žádné pomůcky na zajištění její hybnosti, potřebuje každodenní péči mimo jiné i pro stravování a při péči o zdraví, neboť i přes absolvované rehabilitace ruky a zad jsou nutné masáže, se kterými mu musí pomáhat manželka. Žalobce uzavřel, že žalovaný se s uvedenými rozpory v napadeném rozhodnutí nevypořádal, ačkoli měl k dispozici všechny podklady.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobcův zdravotní stav posoudila Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), jejíž posudek je úplným a stěžejním důkazním prostředkem, na základě kterého bylo rozhodnuto. Vysvětlil, že na rozdíl od posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice posudková komise neshledala za nezvládnutou základní životní potřebu stravování, neboť žalobce běžně užívanými facilitátory a plně zachovanou funkcí pravé dominantní končetiny má potenciál se najíst, napít, připravit si nápoj, ohřát si jídlo v mikrovlnné troubě a eventuálně přenášet potřebné na servírovacím vozíku; příprava a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vaření stravy jsou zohledněny v péči o domácnost. Žalovaný konstatoval, že sociální šetření ze dne 10. 6. 2020 obsahuje toliko subjektivní sdělení žalobce a jeho pečující manželky, je patrná insuficience běžně dostupných facilitátorů v oblasti stravování. Dodal, že posudková komise se vyjádřila i k péči o zdraví.

6. Podle žalovaného není v rozporu s právními předpisy, že i přes v minulosti stanovenou platnost posudku „trvale“ bylo zahájeno řízení z moci úřední na základě podnětu Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov (dále jen „OSSZ Chomutov“), která ze své úřední činnosti zjistila nové skutečnosti ovlivňující přiznaný stupeň závislosti. V návaznosti na tento podnět byl u žalobce zjištěn nižší počet nezvládaných základních životních potřeb, od nichž se odvíjí stupeň závislosti. Žalovaný uzavřel, že řízení bylo provedeno v souladu se zákonem o sociálních službách i se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

7. V replice ze dne 21. 4. 2021 žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že v rámci posuzování jeho zdravotního stavu byla zjištěna změna rozhodných skutečností. Zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že zdravotní dokumentace neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by dokládaly změnu zdravotního stavu žalobce. S odkazem na lékařskou zprávu MUDr. Z. N. ze dne 29. 9. 2020 podotkl, že zůstala pominuta skutečnost, že v mezidobí došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu. Žalobce dovedl, že pokud nedošlo k žádné změně jeho zdravotního stavu, nemohlo ani dojít ke změně schopnosti zvládnutí základních životních potřeb. Dodal, že u základní životní potřeby stravování mu ani facilitátory, které navíc byly k dispozici i při předchozím rozhodování, neumožňují si bezpečně naporcovat maso na talíři.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu soud především zjistil, že úřad práce přiznal žalobci rozhodnutím ze dne 21. 2. 2019 příspěvek na péči ve výši 4 400 Kč měsíčně od srpna 2018, a to na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

posudku posudkového lékaře OSSZ Chomutov MUDr. A. P. ze dne 7. 1. 2019 se závěrem, že žalobce se považuje za závislého na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), a to s platností „trvale“. Dne 18. 5. 2020 obdržel úřad práce žádost posudkového lékaře OSSZ Chomutov MUDr. J. P., CSc., o provedení nového sociálního šetření a vyvolání mimořádné kontroly příspěvku na péči s odůvodněním, že při posuzování zdravotního stavu žalobce pro účely invalidity byly zjištěny nové skutečnosti ovlivňující přiznaný stupeň příspěvku na péči. Úřad práce provedl dne 10. 6. 2020 v místě žalobcova bydliště sociální šetření a následně požádal OSSZ Chomutov o posouzení stupně závislosti. Dne 15. 7. 2020 posoudil zdravotní stav žalobce posudkový lékař OSSZ Chomutov MUDr. J. P., CSc., se závěrem, že žalobce nezvládá celkem čtyři základní životní potřeby – stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a péče o domácnost. Posudkový lékař konstatoval, že se jedná o osobu starší osmnácti let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Úřad práce posléze do spisu založil vyjádření k rozporu posouzení zvládání základních životních potřeb žalobcem mezi lékařským posudkem ze dne 15. 7. 2020 a sociálním šetřením ze dne 10. 6. 2020, v němž sociální pracovnice vysvětlila, že občasná kontrola při očištění není hodnocena jako každodenní úkon, a proto není opora pro nezvládnutí základní životní potřeby – výkon fyziologických potřeb; oblast péče o zdraví nebyla uznána jako nezvládnutá základní životní potřeba, jelikož provádění masáží při bolestech není hodnoceno jako každodenní úkon a žalobce je schopen se sám přepravit motorovým vozidlem s uzpůsobeným řízením k lékaři; oblast osobních aktivit nebyla uznána jako nezvládnutá základní životní potřeba, jelikož onemocnění nebrání v osobních aktivitách, žalobce je schopen vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program apod., tudíž žalobcem uváděné neudržování kontaktů není odůvodněné. Po ústním jednání konaném dne 23. 7. 2020, jehož se žalobce zúčastnil, vydal úřad práce dne 27. 7. 2020 rozhodnutí, jímž žalobci od srpna 2020 snížil příspěvek na péči z částky 4 400 Kč na 880 Kč měsíčně, neboť byl uznán osobou závislou toliko ve stupni I (lehká závislost). Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, ke kterému mimo jiné připojil záznam ze sociálního šetření pro účely invalidity ze dne 3. 6. 2020.

12. V rámci odvolacího řízení žalovaný si žalovaný vyžádal nové posouzení stupně závislosti, a to posudkovou komisí, která v posudku ze dne 14. 12. 2020 uvedla, že žalobce je osobou starší osmnácti let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), neboť není schopen zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, přičemž tento stav trvá od 18. 5. 2020. Posudková komise, v níž zasedala i odborná lékařka z oboru fyziatrie a rehabilitačního lékařství (která žalobce přímo při jednání vyšetřila), vycházela při posudkovém zkoumání z posudkového spisu OSSZ Chomutov, ze spisu žalovaného, z dokumentace žalobcovy praktické lékařky MUDr. J. Ř., ze sociálního šetření provedeného v místě žalobcova bydliště dne 10. 6. 2020, z lékařské zprávy MUDr. J. M. z rehabilitačního oddělení Nemocnice Chomutov ze dne 30. 7. 2020, z lékařské zprávy MUDr. Z. N. z Ambulance pro léčbu bolesti ze dne 29. 9. 2020 a ze spisové dokumentace posudkové komise č. j. SZ/220/825-UL UL (posudek vyžádaný zdejším soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 75 Ad 10/2020), přičemž shromážděnou podkladovou dokumentaci shledala dostatečnou k objektivnímu posouzení. Vyslovila, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož základem je stav po subtotální traumatické amputaci levého předloktí s přerušením skeletu v říjnu 2015, stav po replantaci amputované části levé horní končetiny a rekonstrukci a. radialis cévním štěpem, stav po Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

operaci skeletu předloktí v 11/2016 a stav po revizi a rekonstrukci pakloubu v lednu 2017. Posudková komise shrnula, že se jedná o těžké funkční postižení levé ruky a předloktí; žalobce šetří levou horní končetinu a přetěžuje pravou.

13. Posudková komise uznala jako nezvládnuté základní životní potřeby – oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o domácnost a osobní aktivity, neboť žalobce se zachovanou funkcí pravé dominantní končetiny a s akrální plegií lev ruky se ztrátou citlivosti potřebuje pomoc druhé osoby při oblékání zejména venkovního oblečení a obuvi, pomoc je nutná při výkonu celkové hygieny, samostatně nezvládá péči o domácnost a je omezen v osobních aktivitách. Posudková komise naopak neuznala jako nezvládnuté základní životní potřeby – mobilita, orientace, komunikace, stravování, výkon fyziologické potřeby a péče o zdraví. Vysvětlila, že u těchto základních životních potřeb nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat tyto základní životní potřeby v přijatelném standardu, případně s použitím facilitátorů. Zdůraznila, že žalobce je plně mobilní, chůze samostatná, bez pomůcek; plně orientovaný; komunikaci, řeč a psaní zvládá; vykoná fyziologickou potřebu; léky užívá sám a zajistí si rehabilitaci. Posudková komise vysvětlila, že na rozdíl od posudkového lékaře OSSZ Chomutov neshledala závislost ve stravování, neboť žalobce s běžně užívanými facilitátory a plně zachovanou funkcí dominantní pravé horní končetiny má potenciál se najíst (lžící nebo vidličkou), napít, připravit si nápoj, ohřát si jídlo v mikrovlnné troubě a eventuálně přenášet potřebné na servírovacím vozíku; příprava a vaření stravy jsou zohledněny v péči o domácnost. Dodala, že sociální šetření konané dne 10. 6. 2020 obsahuje subjektivní sdělení žalobce a pečující manželky, přičemž je patrná insuficience běžně dostupných facilitátorů v oblasti stravování (např. krájený chléb, vhodné nádobí, zadržovací systém na talíř, podložky, přísavky, které by umožnily krájet pravou rukou). Podle posudkové komise nebyl při posouzení stupně závislosti dne 7. 1. 2019 medicínský důvod k nezvládání základní životní potřeby – péče o zdraví při využití běžných facilitátorů; doplnila, že navrhovanou rehabilitační léčbu žalobce odmítl, doporučení jiné rehabilitační léčby nebylo doloženo. Posudková komise poznamenala, že žalobcovy námitky uvedené v odvolání nemají oporu v objektivně dokladovaném zdravotním stavu, a uzavřela, že na základě poznatků lékařské vědy, dynamiky vývoje zdravotního stavu a posudkově rozhodných skutečností (např. adaptace na zdravotní postižení, výsledek rehabilitace, rekvalifikace apod.) lze předpokládat zlepšení funkčních schopností.
14. Přípisem ze dne 28. 12. 2020, který byl žalobci doručen dne 6. 1. 2021, vyrozuměl žalovaný žalobce o tom, že byly shromážděny podklady pro rozhodnutí o odvolání, přičemž novým podkladem je posudek posudkové komise ze dne 14. 12. 2020, podle kterého se žalobce považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost) s tím, že tento stav platil i v době od 18. 5. 2020. Žalovaný současně poučil žalobce o tom, že se má možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit ve lhůtě pěti pracovních dnů od doručení tohoto přípisu. To však žalobce neučinil. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 19. 1. 2021.
15. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobci připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí věty s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s.), tj. v projednávané věci do 1. 4. 2021, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 1. 2. 2021. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřipustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl ve své replice ze dne 21. 4. 2021 (zejména, že u základní životní potřeby stravování mu ani facilitátory, které navíc byly k dispozici i při předchozím rozhodování, neumožňují si bezpečně naporcovat maso na talíři), neboť tak učinil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Na okraj soud poznamenává, že posudková komise ani žalovaný nebyli povinni na tyto výhrady reagovat, neboť je žalobce ve správním řízení neuplatnil; soud dodává, že žalobce se zjevně postupem času na svůj zdravotní stav adaptoval, přičemž posudková komise aktuálně shledala facilitátory jako dostatečné pro uznání základní životní potřeby stravování jako zvládnuté; porcování masa navíc může být součástí přípravy pokrmů, která byla zhodnocena v rámci péče o domácnost.

16. Soud posoudil jednotlivé podklady, z nichž správní orgány vycházely, a shledal, že posudková komise dospěla k obdobnému závěru jako posudkový lékař OSSZ Chomutov, když uznala za nezvládnuté celkem čtyři základní životní potřeby. Obě posouzení uznala žalobci za nezvládnuté shodně tři základní životní potřeby – oblékání a obouvání, tělesná hygiena a péče o domácnost. Posudková komise uznala za čtvrtou nezvládnutou základní životní potřebu osobní aktivity, zatímco posudkový lékař OSSZ Chomutov žalobci uznal stravování.
17. K posudku posudkové komise ze dne 14. 12. 2020 soud podotýká, že jej vyhodnotil jako úplný, objektivní a přesvědčivý; jednalo se přitom o stěžejní důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné ve věci rozhodnout. Posudek posudkové komise byl vypracován na základě shora uvedených objektivních podkladů, přičemž žalobce byl při jednání posudkové komise vyšetřen odbornou lékařkou v oboru fyziatrie a rehabilitačního lékařství. Soud zdůrazňuje, že rozpory se závěrem posudkového lékaře OSSZ Chomutov jsou podrobně vysvětleny na straně 4 předmětného posudku, stejně jako rozpory s tvrzeními o nezvládání dalších základních životních potřeb uvedenými v sociálním šetření ze dne 10. 6. 2020. Posudková komise především zdůraznila, že u základních životních potřeb, které považuje za zvládnuté, nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat dotčené základní životní potřeby v přijatelném standardu, případně s použitím facilitátorů. Tento závěr posudkové komise vyhodnotil soud jako logický a přiléhavý danému případu a podobně jako žalovaný se s ním ztotožnil.
18. Jedním z podkladů, které měla posudková komise při hodnocení žalobcova zdravotního stavu a stupně jeho závislosti na pomoci jiné fyzické osoby k dispozici, byla lékařská zpráva MUDr. Z. N. ze dne 29. 9. 2020, na kterou poukazoval žalobce v žalobě. Posudková komise tedy předmětnou lékařskou zprávu vzala v potaz při posuzování žalobcem nezvládnutých základních životních potřeb. Podle názoru soudu nebylo třeba, aby se žalovaný, který nemá potřebné medicínské znalosti, k dané lékařské zprávě blíže vyjadřoval nad rámec citace převzaté z posudku posudkové komise. Ostatně ani sám žalobce se o předmětné lékařské zprávě v průběhu odvolacího řízení nijak blíže nezmnínil, a ani v žalobě nevysvětlil, jaký má podle něj MUDr. Z. N. diagnostikovaný komplexní regionální bolestivý syndrom vliv na zvládání základních životních potřeb. Soudu přitom nepřísluší za žalobce domýšlet argumentaci, proti toliko obecně uvádí, že odkaz na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zmíněnou lékařskou zprávu, kterou posudková komise zohlednila, nijak nezpochybňuje její závěry, a příslušná žalobní námitka tudíž není důvodná.

19. Žalobci lze přisvědčit v tom, že v době od vydání původního rozhodnutí úřadu práce ze dne 21. 2. 2019 do vydání napadeného rozhodnutí nedošlo k žádné změně rozhodné právní úpravy. Stejně tak má žalobce pravdu v tom, že podle § 14 odst. 4 zákona o sociálních službách platí, že *„[z]mění-li se skutečnosti rozhodné pro výši příspěvku tak, že příspěvek má být snížen, provede se snížení příspěvku od prvního dne kalendářního měsíce, následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí o snížení příspěvku.“* Soud však nesouhlasí s názorem žalobce, že změnou rozhodných skutečností může být pouze zlepšení zdravotního stavu posuzovaného (tj. žalobce). Podle názoru soudu může změna rozhodných skutečností spočívat také v tom, že se posuzovaný adaptuje na svůj zdravotní stav a bez změny zdravotního stavu začne zvládat základní životní potřeby, které dříve nezvládal, nebo že se dodatečně zjistí, že předchozí posouzení zdravotního stavu, které vedlo k přiznání vyššího příspěvku na péči, bylo nadhodnocené či nesprávné. Soud proto nepřisvědčil žalobcově námitce, není možné snížit příspěvek na péči, pokud se jeho zdravotní stav nezlepšil, resp. zhoršil. Ze stejného důvodu neshledal soud žádný rozpor v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil, že zdravotní dokumentace neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by dokládaly změnu zdravotního stavu žalobce, a přesto žalobci snížil příspěvek na péči; důvod pro snížení příspěvku na péči totiž nespočíval ve změně zdravotního stavu, nýbrž v novém zjištění, že žalobce nezvládá méně základních životních potřeb, než mu bylo uznáno původním rozhodnutím úřadu práce ze dne 21. 2. 2019.
20. Namítá-li žalobce, že jedinou změnou, kterou vzal žalovaný při rozhodování v úvahu, bylo snížení žalobcova invalidního důchodu ze třetího na druhý stupeň invalidity, soud konstatuje, že stěžejní změna, z níž správní orgány vycházely, spočívala v tom, že žalobce podle posudkových lékařů nezvládá toliko čtyři základní životní potřeby, tudíž je závislý na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), nikoli ve stupni II (středně těžká závislost). Napadené rozhodnutí tedy podle názoru soudu nevychází ze snížení stupně žalobcovy invalidity, nýbrž z úplného, objektivního a přesvědčivého posudku posudkové komise, která vysvětlila, proč žalobce nezvládá toliko čtyři základní životní potřeby a v čem došlo k změně, pokud jde o žalobcovy funkční schopnosti. K žalobcovu odkazu na žalobu proti rozhodnutí, jímž mu byl snížen invalidní důchod ze třetího na druhý stupeň invalidity, soud dodává, že je mu z úřední činnosti známo (a totéž musí být známo i žalobci jakožto účastníku daného řízení), že předmětnou žalobu zdejší soud rozsudkem ze dne 7. 6. 2021, č. j. 75 Ad 10/2020-55, zamítl, přičemž vycházel z posudku posudkové komise ze dne 14. 12. 2020 (*jedná se o jiný posudek než v projednávané věci, byť je vydán stejnou posudkovou komisí ve stejný den, pozn. soudu*), podle kterého je žalobce invalidním ve druhém (nikoli ve třetím) stupni invalidity. Z tohoto pohledu lze přezkoumání výše přiznaného příspěvku na péči z podnětu OSSZ Chomutov v důsledku zjištění skutečností odůvodňujících snížení stupně invalidity považovat za důvodné a žalobcovu námitku naopak za nedůvodnou.
21. Dále žalobce namítal, že závěr žalovaného o zvládnutí základní životní potřeby stravování je v rozporu s posudkem MUDr. J. P., CSc., ze dne 18. 5. 2020, sociálním šetřením ze dne 3. 6. 2020 a s posudkem MUDr. A. P. ze dne 29. 8. 2018. K uvedené námitce soud konstatuje, že posudková komise ve svém posudku ze dne 14. 12. 2020, který časově následuje žalobcem uváděné lékařské zprávy a sociální šetření, uvedla důvody, pro které shledala základní životní potřebu stravování za zvládnutou. Žalovaný v napadeném

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí plně převzal závěry posudkové komise, přičemž především na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl: „Na rozdíl od posouzení lékaře OSSZ PK MPSV neshledala závislost ve stravování – posuzovaný s běžně užívanými facilitátory a plně zachovanou funkcí pravé dominantní končetiny má potenciál se najíst, napít, připravit si nápoj, obřát si jídlo v mikrovlnné troubě a event. přenášet potřebné na servírovacím vozíku, příprava a vaření stravy je zohledněna v péči o domácnost. Sociální šetření provedené dne 10. 6. 2020 obsahuje subjektivní sdělení posuzovaného a pečující manželky, je patrná insuficience běžně dostupných facilitátorů v oblasti stravování, posuzovaný má plně zachovanou funkci dominantní pravé končetiny, je vhodné užívání facilitátorů typu krájený chléb, vhodné nádobí, zadržovací systém na talíř, podložky, přísavky, pak možno krájet pravou rukou. Nákupy, příprava a vaření stravy zohledněny v péči o domácnost.“ Obdobně žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl důvody, pro které neshledal u žalobce nezvládnutou základní životní potřebu péči o zdraví, když zejména konstatoval: „Při posouzení stupně závislosti dne 7. 1. 2019 na OSSZ Teplice [myšlen Chomutov, pozn. soudu] byla uznána dále jako nezvládaná základní životní potřeba – h) péče o zdraví. Po prostudování doložené dokumentace lze konstatovat, že k nezvládnutí této základní životní potřeby nebyl při využití běžných facilitátorů v souladu se zákonem o sociálních službách posudkově medicínský důvod. Posuzovaný má plně zachovanou funkci pravé dominantní končetiny, navrženou rhc léčbu odmítl, doporučení jiné rhc léčby nedoloženo.“ Žalovaný tedy odůvodnil závěry o zvládnutí základních životních potřeb stravování a péče o zdraví, a to i ve vztahu k předcházejícímu posudku MUDr. J. P., CSc., ze dne 18. 5. 2020, sociálnímu šetření ze dne 10. 6. 2020 a posudku MUDr. A. P. ze dne 29. 8. 2018, přičemž důvody se opíraly o závěry uvedené v posudku posudkové komise ze dne 14. 12. 2020, který byl chronologicky poslední, úplný a přesvědčivý. Zmiňuje-li žalobce sociální šetření ze dne 3. 6. 2020, soud poznamenává, že se jedná o sociální šetření pro účely invalidity, tudíž nikoli pro dané řízení, nicméně jeho závěry se shodují se závěry sociálního šetření ze dne 10. 6. 2020, jímž se posudková komise i žalovaný dostatečně zabývali, přičemž odkázali na užití facilitátorů. Soud tedy ani této žalobní námitce nepřisvědčil.

22. Ve vztahu k námitkám ohledně základních životních potřeb v podobě stravování a péče o zdraví soud uvádí, že se ztotožnil s žalovaným, že v případě žalobce není objektivní medicínský důvod k nezvládnutí těchto základních životních potřeb či úkonů. Žalobce se v žalobě domáhal uznání nezvládnutí základní životní potřeby stravování a péče o zdraví, zároveň však nenavrhл provedení žádného nového důkazu. Soud tedy při svém rozhodování vycházel toliko z podkladů obsažených ve správním spisu, přičemž jak výše uvedl, stěžejným, úplným a přesvědčivým podkladem byl posudek posudkové komise ze dne 14. 12. 2020. Upozorňuje-li žalobce na nutnost masáží jako důvod pro nezvládnutí základní životní potřeby péče o zdraví, soud připomíná, že podle vyjádření k rozporu posouzení zvládnutí základních životních potřeb ze dne 16. 7. 2020 provádění masáží při bolestech není hodnoceno jako každodenní úkon a žalobce je schopen se sám přepravit motorovým vozidlem s uzpůsobeným řízením k lékaři; stejně tak posudková komise upozornila na skutečnost, že žalobce sám užívá léky a zajistí si rehabilitaci, což je z hlediska zvládnutí dané základní životní potřeby klíčové. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.
23. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalovaný se nijak neodchýlil od výsledků dokazování v rámci odvolacího řízení, tj. od posudku posudkové komise ze dne 14. 12. 2020. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů je podstatné to, že posudková komise i žalovaný řádně a úplně zdůvodnili, proč je činěno odlišné dílčí hodnocení základních životních potřeb, přičemž již výše soud nastínil,

že se s hodnocením posudkové komise, o tom, že žalobce nezvládá jen čtyři základní životní potřeby, ztotožnil.

24. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Žalobcem navržené dokazování napadeným rozhodnutím, správním spisem žalovaného, spisem posudkové komise sp. zn. SZ/2020/825-UL (posudek vyžádaný zdejším soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 75 Ad 10/2020) a případným novým posudkem soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost. Napadené rozhodnutí je součástí správního spisu žalovaného, jímž se v soudním řízení ve správním soudnictví dokazování neprovádí, spis posudkové komise sp. zn. SZ/2020/825-UL se týkal jiného řízení (v němž ostatně rovněž nepřinesl žalobcem požadovaný výsledek) a nový posudek nebylo třeba vyžadovat, když žalobce nijak relevantně nezpochybnil závěry posudku posudkové komise ze dne 14. 12. 2020, ze kterého vycházel při svém rozhodování žalovaný a který soud shledal úplným, objektivním a přesvědčivým.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 1. dubna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce